

FORMA MINORUM

Aktuális gondolatok

A gyorsan múló időben – hiszen nemrég volt választókáptalan – az idő fölötti Szent Ferencet kövessük, hogy valóban választani tudjunk.

Most, hogy a Hit Évében újabb döntések elé kerülve a mindennapos megtérés igyekezetében elért egy szembeötlő és az egész Egyetemes Egyházat érintő történés az új pápa megválasztásával, akinek a személyében megkerülhetetlenül áll eléink az idők jeleként Szent Ferenc, megrendültünk.

Megfontolásra rendkívül ajánlom Mario von Galli: A megélt jövő Assisi Szent Ferenc című munkájából a megszólító aktualitását:

"Jövönket mérjük ahhoz az igazi, valóságos Szent Ferenchez, aki ő volt. Biztos, hogy saját korának embere volt. Nagyon sok korához kötött vonás volt benne, ami nem is lehet másként. Mégis volt benne valami időfölötti és ez átvilágítja történelmi alakját: megélhetővé, után-élhetővé teszi őt oly mértékben, mint senki mást. Lehet, hogy mindegyik szentről ugyanezt állíthatjuk, de azt nem mondhatjuk mindegyikről, hogy időfölöttisége éppen a mi korunk számára teszi aktuálissá. Szent Ferencről állíthatjuk ezt. Ez teszi őt sokkal inkább, mint másokat útmutatónká. Az idők jeleit értelmezni! Erre szólít föl minket XXIII. János pápa óta a Zsinat és a pápa", valamint az összes azóta megválasztott pápa.

Kérek minden testvért, hogy imáitokban újra meg újra térjete vissza a leendő választásokra.

Imáitokat kérve szeretettel üdvözlök:

János testvéretek.

77.

2013. június

Komáromi János:
Aktuális gondolatok

Assisi Szent Ferenc:
...miben áll a tökéletes boldogság...

Ferenc pápa címere...

Boldog II. János Pál pápa:
Májust követően Szűz Máriáról.

Mieczyslaw Guzewicz:
Házasság felbonthatóságával

Családleixikonból: Rejtőzködő ellenség

Dr. Harsányi Pál Ottó OFM:
Evolúció kutatás és teológia

Ghislain Lafont: Ferenc a teológiai ikon

VERS

Hírek

LÉLEKÉPÍTÉS

Szent Ferenc megmagyarázza Leó testvérnek, miben áll a tökéletes boldogság

Egy alkalommal Szent Ferenc Leó testvér társaságában Perugiából jövet az Angyalos Boldogasszony kolostora felé tartott. Kemény tél volt, úgyhogy az Isten hidege majd megvette őket. Egyszer csak Szent Ferenc odaszólt Leó testvérnek, aki egy kicsivel előtte ballagott, és azt mondta neki:

– Leó testvér, bár a kisebb testvérek életének és jámborságának – példája az egész földön a lelkek épülésére szolgálna is, mindazonáltal írd és szorgosan jegyezd föl, nem ebben van a tökéletes boldogság.

Tovább haladva, Szent Ferenc másodszor is szólította őt:

– Leó testvér, ha kisebb testvérünk visszaadná is szeme világát a vakoknak, meggyógyítaná a sántákat, kiűzné az ördögöket, hallókká tenné a süketeket és járókká a bénákat, megszólíthatná a némákat, s ami még nagyobb dolog, feltámasztaná a négy napos halottakat; írd, hogy nem ebben van a tökéletes boldogság.

Ismét tovább haladva valamicskét, Szent Ferenc hangosan fölkiáltott:

– Ó, Leó testvér, bár kisebb testvérünk jártas lenne minden nyelvben, kisujjában volna minden tudomány és betéve ismerné az írásokat úgy, hogy jövendőlni tudna, s nemcsak a jövőt tudná megfejteni, hanem megmondaná a lélek legrejtettebb titkait is; írd, hogy nem ebben van a tökéletes boldogság.

S még egy kicsit tovább menve, Szent Ferenc ismét erősen kiáltott:

– Ó, Leó testvér, Isten Juhocskája, szóljon bár a kisebb testvér az angyalok nyelvén, ismerje a csillagok járását és a gyógyfüvek erejét, tárjanak föl előtte a föld minden kincsei, s ismerje bár a madaraknak és halaknak és minden teremtett állatoknak fajtáit és az embereknek és a fáknak és a köveknek és a gyökereknek és a vizeknek természetét; írd, hogy nem ebben van a tökéletes boldogság.

És még egy darab utat megtéve, újból fennhangon szólt Szent Ferenc:

– Ó, Leó testvér, bár kisebb testvérünk oly jól tudjon prédikálni, hogy az összes hitetleneket Jézus Krisztus hitére térítené; írd, hogy nem ebben van a tökéletes boldogság.

Már jó hét mérföldnyi úton tartott ez a beszéd, amikor végre Leó testvér nagy álmélkodással megkérdezte Szent Ferencet, így szólván hozzá:

– Atyám, kérlek téged az Isten nevében, mondd meg tehát, miben van a tökéletes boldogság? Szent Ferenc akkor így felelt meg neki:

– Amikor mi csuromvizesen az esőtől és összefagyva a hidegtől, mocskosan a sártól és elcsigázva az éhségtől, elérjük majd az Angyalos Boldogasszony kolostorát, s kopogunk a kapun, és a kapus mérgesen kinéz és megkérdezi: „Kik vagytok?”, mi meg azt feleljük: „Ketten a ti testvéreitek közül”, ő pedig így válaszol: „Hazudtok, közönséges csavargók vagytok, akik tekeregve a világon becsapjátok az embereket, és elorozzátok az alamizsnát a szegények elől, takarodjatok innen”, és nem nyitja ki nekünk a kaput, hanem kint hagy ácsorogni a hóban és a lucokban, dideregve és éhezve a késő éjszakában. Akkor, ha mindezeket a bántalmakat, ha mindezt a durvaságot és megaláztatást türelmesen, fölindulás és zúgolódás nélkül elviseljük, sőt

El Greco: Szent Ferenc és Leó testvér (1596-1601).

alázattal és szeretettel azt gondoljuk magunkban, hogy az a kapus csakugyan jól ismer bennünket, Isten adja a szót ajkára ellenünk; ó, Leó testvér, ird: ebben áll a tökéletes boldogság.

– Aztán ha mi mégis tovább kopogtatunk, s ő dühösen kijön, és ránk rivall: „Pusztuljatok innen, hitvány gazok, menjete az ispotályba,[20] mert egy falat nem sok, de itt még annyit sem kaptok, és ide ugyan be nem teszitek a lábatokat”; ha mi ezt is nyugalommal, sőt derűs lélekkel és szelíd szeretettel eltűrjük; ó, Leó testvér, ird: ebben áll a tökéletes boldogság.

– Ám ha mi az éhségtől és a hidegtől sarkallva meg az éjszakának zordságától kényszerítve, mégis újból bezörgetünk, és esedezve kiáltozunk, és az Isten szerelmére kérjük, hogy nyisson ki nekünk, és bocsásson be bennünket, ő pedig fölháborodva így szól: „Semmirekellő gazemberek ezek, de majd megfizetek nekik érdemük szerint”, és kijön egy görcsös bottal, megragad minket a csuklyánknál fogva, és leteper a földre, és alaposan meghemperget a hóban, és jól agyba-főbe ver a bot boldogabbik végével; ha mindezeket mi békességgel és örömmel viseljük, az áldott Krisztus szenvedéseire gondolva, hogy iránta való szeretetből el kell tűrnünk a bántalmakat; ó, Leó testvér, ird: ebben áll a tökéletes boldogság.

– Most pedig Leó testvér, halld a végső tanulságot! A Szentlélek mindazon kegyelmei és ajándékai közül, amelyekkel Isten az ő szeretteit elhalmozza, a legnagyobb adomány, ha önmagunkat le tudjuk győzni, és készek vagyunk Krisztus szeretetéért elviselni minden bántalmat és méltánytalanságot, minden igazságtalanságot és kellemetlenséget. Mert Isten többi ajándékával nem dicsekedhetünk, mivelhogy nem a miénk, hanem Istené; amint az Apostol mondja: Mid van, amit nem Istentől kaptál? S ha tőle kaptad, mit dicsekszel vele, mintha a magadé volna?

De a nyomorúság és megpróbáltatás keresztjében bátran dicsekedhetünk, mert ez a miénk; ezért mondja az Apostol: Nem akarok másban dicsekedni, csak a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében.

Akinek tisztelet és dicsőség adassék, mindörökkön örökké. Ámen.

(Fioretti: Assisi Szent Ferenc Virágoskertje.)

Ferenc pápa címere és jelmondata

Ferenc pápa címere felidézi püspöki címerét és megőrizte korábbi mottóját is. A Szentatya a címerpajzsot illetően megőrizte a püspökké szentelése óta használt elemeket. A kék színű pajzsot a pápai méltóságot övező szimbólumok veszik körül úgy, ahogyan azt elődje, XVI. Benedek pápa is használta (eszerint a püspöki süveg két kulcs, egy arany és ezüst kulcs között helyezkedik el, amelyeket egy vörös kötél köt össze). A címerpajzs felső részén a jezsuita rend emblémája látható. Ez egy sugárzó nap, amelyben vörös színnel három betű látható: IHS, vagyis Jézus nevének görög monogramja.

A pajzsot látható csillag változott nem ötágú, hanem nyolc, utalással a nyolc boldogságra.

Az „H” betűn egy kereszt látható, a monogram alatt pedig három fekete szög. Ez alatt jobb oldalon egy csillag, bal oldalon pedig a nárdusvirág figyelhető meg. A csillag a régi címerhasználat szerint Szűz Máriát, Krisztus és az Egyház Anyját jelképezi, míg a nárdusvirág Szent Józsefre, az egyetemes Egyház védőszentjére utal.

Ferenc pápa címere

A hispániai ikonográfiai hagyományban Szent Józsefet nárdusvirággal a kezében ábrázolják. Ezekkel a jelképekkel a Szentatya kifejezi mély tiszteletét Szűz Mária és Szent József iránt.

Ferenc pápa mottója: „Miserando atque eligendo” („megkönyörült és kiválasztotta” – Mt 9,9).

Az idézet Szent Béda áldozópap szentbeszédeiből származik – „Meglátta őt Jézus, megkönyörült rajta és kiválasztotta” –, aki a Szent Máté meghívásáról szóló evangéliumi részletet kommentálva így írt: Jézus meglátta a vámost, és mivel ebben a látásban ott volt könyörülete és kiválasztása is, azt mondta neki: Kövess engem!

Pápasága első két napján az új pápa megerősítette az egyszerűség iránti elkötelezettségét szavakban éppúgy, mint tettekben. A jövőre nézve pedig egy „mozgásban lévő” egyház képét vetítette előre.

Májust követően Szűz Máriáról

„Elsősorban saját nemzetem élményéből tanultam meg, Mária hogyan vett részt Krisztus győzelmében. Stefan Wyszyński bíboros mesélte, hogy elődje, August Hlond bíboros a következőket mondta a halála előtt: „Ha eljön a győzelem, Mária által jön el.” Lengyelországi lelkipásztori küldetésem során tapasztalhattam, hogyan valósul ez meg.

Időközben pápává választottak, s az Egyház egyetemes problémáival is szembekerültem, de mindig magamban hordoztam ezt a meggyőződést: azt ugyanis, hogy ebben az egyetemes dimenzióban is Mária hozhatja el nekünk a győzelmet. Krisztus általa fog győzni, mert Ő azt akarja, hogy az Egyház győzelmeit Mária hozza el nekünk ma is és a jövőben is.”

II. János Pál: Átlépni a remény küszöbét

Mi történik a házasság felbonthatatlanságával

Az utóbbi időben egyre nagyobb elszörnyedéssel veszem észre, hogy az emberek gondolkodásában rohamosan elértéktelenedik a házasság felbonthatatlansága. Egyrészt itt vannak a konkrét számok: 1993-ban Lengyelországban 23 ezer válás volt, 2004-ben már 51 ezer, 2006-ban pedig 71 ezer. (Magyarországon a helyzet kevésbé tűnik drámainak, de az elmúlt ötven évben itt is öt-hatszorosára növekedett az elváltak száma. Míg 1921-ben még csak 6188 válás volt, 2008-ban már több mint 25 ezer. Az 1980-as években 1000 házasságkötésre 346 válás jutott, a 2000-es években már 562.) Ezekon az adatokon kívül ráadásul állandóan ilyen mondatok ütnek meg a fülünket: „Hallottad? Már nincsenek együtt”; „Elhagyta őt”; „Már elváltak”...

Ez a jelenség annyira elterjedt, hogy lassan már immunisak leszünk ellene, és a vele járó szenvedés ellen is. Másrésztől világosan láthatjuk a váláspárti mentalitás elemeinek terjedését a „válási piac” formájában. A váláspárti gondolkodásmód a tömegkommunikációs eszközök által is terjed, melyekben a válási folyamatot és a válást, a partner lecserélését egyenesen propagálják. Ennek az a legfájdalmasabb megnyilvánulása, hogy a házasság felbonthatatlanságának értéke elhalványodik a katolikusok körében. Olykor az is megtörténik, hogy a szentségi házasságban élő házastársak már előre számolnak vele, sőt, „tervezik” a válást, ha a házasság esetleg nem sikerülne... Sajnos az is gyakran megtörténik, hogy a katolikus szülők ilyen megoldást sugallnak gyermekeiknek, ha azok házassága válságos helyzetbe kerül.

Mi történik?

II. János Pál ezt mondta három és fél hónappal a halála előtt: „A házasság és a család elleni támadások, sajnos, napról napra erősebbek és radikálisabbak, mind ideológiai szinten, mind a jogi előírások területén” (a Családegysületek Fórumának képviselőihez intézett beszéd, 2004. dec. 18.). Ez a nagy próféta képes volt tökéletes pontossággal diagnosztizálni a körülöttünk lévő reális helyzetet. A fent idézett szavakkal világosan figyelmeztet minket arra, hogy a házasságok szétesésének, a családi értékek degradálásának elterjedése nem véletlen. Ez nem „a természeti és a civilizációs-kulturális változások következménye”, ahogyan azt gyakran hallhatjuk jelenünk modern alakítóitól, akik ezt állítják: „A családpolitikának is a társadalmi konszenzus tárgyává kell válnia, figyelembe kell vennie azokat a változásokat, amelyeken a családmodell ma keresztülmegegy, kibővülve különféle új partnerkapcsolati formákkal” (a „Családpolitika Európában. A nők és a férfiak egyenjogúsításának hatékony eszköze, avagy segítség a demográfiai válságban?” című, 2007. szept. 27-i varsói konferencia programjából). Úgy tűnik, hogy a lavinaszerűen gyarapodó válások jelensége Európában nem mindentől független jelenség. Valakinek bizony ez fontos, ezt a folyamatot valaki viszi előre; és, sajnos, ezek az intézkedések nagyon is hatékonyak.

Komáromi J.: Boldog II. János Pál pápa

A jó, mely a felbonthatatlanságból ered, magának a házasságnak a java; a felbonthatatlanság meg nem értése a házasság lényegének meg nem értése.

Hogyan védekezzünk?

A lehető legnagyobb erővel kell hirdetnünk a házasság felbonthatatlanságának értékét, mely Isten rendeléséből ered: „Amit tehát Isten egybekötött, azt ember ne válassa szét” (*Mt 19,6*). Tekintettel arra, hogy épp ez ellen irányulnak a támadások, ezt kell a legjobban őrizni és védelmezni. De előbb emlékeztetbe idézni és tudatosítani.

Ezért most említsük fel újra a Szentatya, II. János Pál legfontosabb kijelentéseit:

1. „Az Egyház feladata, hogy - miként a Szinodus atyái tették - a házasság felbonthatatlanságáról szóló tanítást újra komolyan megerősítse azok számára, akik nehéznek vagy teljesen lehetetlennek tartják, hogy egész életükre egy személyhez kötődjenek; de azoknak is, akik elvetik a házasság felbonthatatlanságát és nevetségesnek tartják a házastársak hűségére való kötelezettségét. Újra hangoztatnunk kell az örömhírt, hogy ez a természetes házastársi szeretet az Úr Krisztusban alapot és megerősítést nyer” (*Familiaris consortio*, 20).

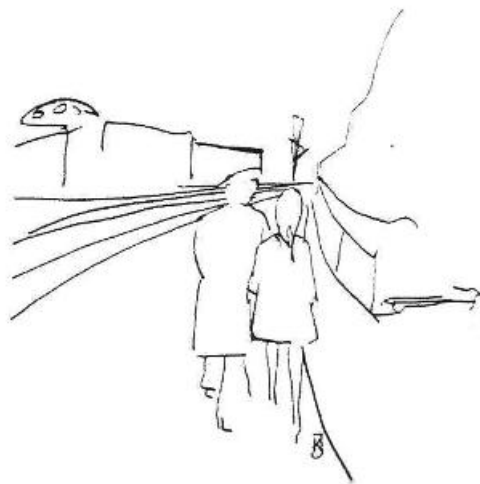
2. „Egy test! Nehéz nem tudatosítani e szavak teljes erejét! A test bibliai értelemben nemcsak az ember fizikai mivoltát jelenti, hanem egész testi és lelki identitását. A házastársak nemcsak egy egyesült testet alkotnak, hanem a személyek valódi egységét is. Ez egy olyan mély egység, hogy földi valóságukban mintegy visszatükröződik az isteni »mi«, melyet a Szentháromság három személye alkot” (a Családok Jubileuma, 2000. okt. 15.).

3. „A házasság felbonthatatlan: ez objektív létezésének egyik alapvető tulajdonsága, és nem csupán szubjektív valóság. Ezért a jó, mely a felbonthatatlanságból ered, magának a házasságnak a java; a felbonthatatlanság meg nem értése a házasság lényegének meg nem értése. Ebből következik, hogy a felbonthatatlanság »terhe« és az emberi szabadság korlátozása, mely a házassággal együtt jár, nem más, mint - képletesen szólva - ugyanannak az érmének a másik oldala, a házasság intézményére, mint olyanra, jellemző lehetőségek és javak viszonylatában. Ebben a tekintetben értelmetlen azt mondani, hogy az emberi törvények valamit »diktálnak«, ugyanis ezeknek a kötelessége az, hogy visszatükrözzék és védelmezzék a természetes és az

isteni törvényeket, melyek a mindig szabaddá tevő igazságot jelentik (vö. *Jn* 8,32)" (beszéd a Rota Romana törvényszékhez, 2002. jan. 28., 4. pont).

Az egyetlen, megbízható recept ezeknek az aggályoknak a legyőzésére és a hűségben való kitartásra: intenzíven élni a házasság szentségének kegyelmével. Ez nem nehéz. Elegendő a házastársak napi imája, a rendszeres szentgyónás, a vasárnaponkénti közös részvétel a szentmisén.

4. „Nem hódolhatunk be a váláspárti mentalitásnak: ezt nem engedi meg az a természetes és természetfölötti ajándékokba vetett bizalom, melyet Isten adott az embernek. A lelkipásztori tevékenységnek támogatnia és hirdetnie kell a házasság felbonthatatlanságát. A hit tanítását meg kell mutatni, magyarázni és védelmezni, de még fontosabbak az ebből származó konkrét tettek. Amikor a házastársak nehézségeket élnek át, a lelkipásztoroknak és a többi hívőnek megértést kellene tanúsítaniuk, de emellett világosan és határozottan emlékeztetniük kell őket arra, hogy a válság pozitív megoldásához a házastársi szeretet vezet. Épp azért, mert Isten felbonthatatlan kötélekkel kötötte össze őket, a férfi és a nő jóakarattal, minden hozzáférhető eszközt felhasználva, de mindenekelőtt Isten kegyelmének segítségével bizakodva megújulva és megerősödve juthat túl, és kell túljutnia, a bizonytalanság pillanatain” (uo., 5. pont).

Komáromi J.: Házaspár úton

Sok házaspár félve tekint a jövőbe. Egyre nő a húsz vagy még több együtt töltött év után széteső házasságok száma, de vajon mi az oka ezeknek a válásoknak? Egyre gyakrabban beszélnek erről a témáról cinikus hangnemben: „Új modellre cserélni” - mintha a férfi és a nő nem emberi személyek lennének, hanem csak fogyasztók, és értéküket a „ledolgozott” évek száma határozná meg... Annyit ér az ember ebben az „új kultúra”-ban, mint egy autómodell, egy óra, vagy egy televízió...?

Sokaknál a válás oka az a kényszerérzet, hogy bebizonyítsanak valamit önmaguknak a középkor krízisidőszakában, sokszor pedig a vállalati csapatépítő rendezvények erkölcsi lazasága. A házastársi hűtlenség okozta mindenféle drámák, melyek a házasságokban megfigyelhetőek, hozzájárulnak a félelem és a hasonló aggályok elmélyüléséhez: képesek leszünk-e kitartani a hűségben? Nem esik-e áldozatul az én házastársam is ennek a trendnek? Egyáltalán normálisak vagyunk-e, ha hűségben akarunk élni?

Az egyetlen, megbízható recept ezeknek az aggályoknak a legyőzésére és a hűségben való kitartásra: intenzíven élni a házasság szentségének kegyelmével. Ez nem nehéz. Elegendő a házastársak napi imája, a rendszeres szentgyónás, a vasárnaponkénti közös részvétel a szentmisén, a jegygyűrű viselése, minden házassági évforduló megünneplése, és a házastársi szeretet tudatos ápolása. A házasság szentségének ereje Krisztus mindenható szeretetében gyökerezik, mely minden rosszat legyőz — elegendő hinni benne és intenzíven menteni belőle. Forrása Jézus állandó jelenléte, akit a házastársak először a házasságkötés pillanatában hívtak meg a kapcsolatukba, és minduntalan meghívják a napi imában, valamint a kiengesztelődés és az Eucharisztia szentségében. Talán Jézus, aki egészen a kereszthalálig szeretett minket, nem védi meg házastársi szeretetünket és egységünket a gonosz támadásai ellen? Biztosan megvéd minket (vö. *Lk* 18,7-8).

Nem könnyű kitartani a házasság hűségében és felbonthatatlanságában. Ám semmi kétség, hogy ez a házastársak legszebb és legfontosabb feladata, melynek megvalósításában a Teremtő valóban segíteni akar nekünk.

Át kell azonban adnunk neki magunkat, minden házassági problémánkkal együtt, és vele együtt fel kell vennünk és hordoznunk kell a szenvedés keresztjét, mert csak így leszünk valóban képesek felülkerekedni a legsúlyosabb válságokon. Nem könnyű kitartani a házasság hűségében és felbonthatatlanságában. Am semmi kétség, hogy ez a házastársak legszebb és legfontosabb feladata, melynek megvalósításában a Teremtő valóban segíteni akar nekünk. Ez ugyanis a boldogság teljességéhez vezet, melyet Isten azok számára készített elő, akik szeretik őt, és az ő útján járnak. Erről a boldogságról tesznek szüntelenül tanúságot azok a házaspárok, amelyek ezen a válságon szerencsésen túljutottak, amelyek Jézusban erőre, a Szentírásban pedig útmutatásra leltek a tartós házassági boldogság felépítéséhez. A jelenlegi helyzetben, szemtől szemben a rossz széles körű családellenes kampányával, ezt a boldogságot nem tarthatjuk meg csak magunknak. Házasok lévén olyan feladatunk van, melyet senki sem végezhet el helyettünk: hirdetni az örömhírt a mai világnak, különösen gyermekeinknek. Hallgassuk meg újra a Szentatya, II. János Pál szavait:

1. „Amikor Krisztus először küldte tanítványait, hogy hirdessék az örömhírt, kettesével küldte szét őket (vö. *Mk* 6,7). Ti is kettesével vagytok elküldve — ennek a nagy szentségnek alapján, mely házastársakká tett benneteket — mely egyúttal a Megfeszített és a Feltámadott tanúivá tesz benneteket. (...) Ezt a küldetést kötelességeitek az egész életetekkel teljesíteni. Különleges módon kell tanúságot tennetek. »A hiteles házastársi szeretetet jobban fogják értékelni, s helyes közvélemény fog róla kialakulni, ha a keresztény házastársak kitűnnek a hűséges és harmonikus szeretet tanúságtételével« (II. Vatikáni Zsinat)" (a Fokoláre Mozgalom előtt mondott beszéd, 1981. máj. 3., 3. pont).

2. „Keresztény házastársak! Az élet és a szeretet közössége, a kölcsönös önátadás és a gyermekek nagylelkű elfogadása révén legyetek a világ világossága Krisztusban! Az Úr azt kéri tőletek, hogy legyetek mindennap olyanok, mint a lámpa, mely nincs elrejtve, hanem »a tartóra teszik, hogy mindenkinek világítson a házban« (*Mt* 5,15). Hivatásokat buzgón megélve legyetek mindenekelőtt »örömhír a harmadik évezred számára«" (Családok IV. Világtalálkozója Manilában, 2003. január).

Komáromi J.: Tápláld házasságod tűzét

Mieczyslaw Guzewicz: Szeressétek Egymást katolikus magazin – 8. szám 33-35. oldal. (További info: www.szeressetekegymast.org)

Rejtőzködő ellenség

Catholics for a Free Choice

A folyamatos ártó hatás, ami körülvesz bennünket, sokszor ilyen egészen elképesztő formában is megjelenik. Természetesen teljesen tudatos a szóhasználat, ami a megtévesztést és félrevezetést hivatott szolgálni. Ezért is nagyon fontos tudatosítani az egyházunk tanítását.

Elképzeléseiben a CFFC nem elégszik meg azzal, hogy korlátozások nélkül elfogadja az abortuszt és a fogamzásgátlást. Egyéb kifejezett céljai közé tartozik:

- demokratikus szavazás a katolikus dogmákról;
 - nők és nők férfiak pappá szentelése azzal a céllal, hogy végül eltöröljék a papságot és az egyházi hierarchiát;
 - a bűnbánat szentségének eltörlése;
 - a házasság előtti nemi élet és a válás elfogadása;
 - homoszexuális kapcsolatok és a homoszexuális házasság helyeslése;
- A CFFC neve.

A történelem bizonyítja, hogy a Katolikus egyház mindig megerősödve került ki a látható ellenség nyílt támadásaiból. Ellenben mint minden intézményt, az Egyházat is megviseli az alattomos és huzamos beszüremkedés és fölforgatás, mert az ilyen támadás végeredménye csak lassan és olyan kicsi lépésekben mutatkozik, amelyek könnyen elkerülik a figyelmet. Ezért mindig könnyebb az olyan ellenség ellen védekezni, aki *látható módon* fenyeget, a bomlasztó elemek ellen, akik kerülnek a nyílt összeütközést, melyben biztosan vereséget szenvednének.

A *Katolikusok a szabad döntésért* célja, hogy az abortuszt és a népesedés korlátozását minden országban támogassa. Mivel a „katolikus” jelzöt használják, abban a helyzetben van, hogy a kezdeményezéseivel szemben szervezett ellenállást semlegesíteni tudja, a kevésbé művelt katolikusokat meg tudja téveszteni. a média felé pedig tálni tud egy "alternatív" katolikus álláspontot a fogamzásgátlással, a sterilizációval és az abortusszal kapcsolatban.

A CFFC-t már több püspöki konferencia elítélte. Az USA Katolikus Püspökeinek Konferenciája (USCCB) teljes világossággal megállapította, hogy "a *Katolikusok a szabad döntésért*, tekintettel arra, hogy az emberi faj legkiszolgáltatottabb tagjainak emberi jogait semmibe veszi, céljaival és tevékenységével tudatosan ellentmond a katolikus hit tanításának /.../, mint katolikus egyesület sem elismerést, sem támogatást nem érdemel".

2000. május 10-én az USA Katolikus Püspökeinek Konferenciája szokatlanul éles szavakkal ítélte el a CFFC-t, az "abortuszlobbi karja" névvel bélyegezte meg és nyilvánvalóvá tette, hogy "befolyásos és gazdag, zömében amerikai eredetű magánalapítványok pénzelik, hogy az abortuszt, mint népesedéskorlátozó eszközt terjessze". A püspökök nyilatkozata ezzel zárul: "A *Katolikusok a szabad döntésért* mint katolikus egyesület sem elismerést, sem támogatást nem érdemel." Az uruguayi Állandó Püspöki Konferencia ezt nyilatkozta: "Szükségesnek látjuk a leghatározottabban megismételni, hogy "a *Katolikusok a szabad döntésért*" névvel illetett szervezetnek semmiféle hivatalos kapcsolata nincs a Katolikus Egyházzal, és a hiteles egyházi tanításnak kifejezetten ellentmond."

Komáromi J.: Szent Család

A CSALÁD PÁPAI TANÁCSA – CSALÁDLEXIKON, Szent István Társulat Budapest, 2012.

Fogamzásszabályozás cikke „Katolikusok a szabad döntésért szervezet 340-341. old

Evolúciókutatás és teológia

Bizonyos, hogy a katolikus teológia és az evolúciókutatás kapcsolatában a múltban kölcsönös meg nem értés és feszültség volt tapasztalható. Ennek egyik oka az egyház részéről a természettudományok bizonyos területeivel szemben megmutatkozó túlzott óvatosság, meg nem értés és bizalmatlanság, a világi társadalmak részéről okként szerepelhet a felvilágosodással elkezdődött, a természetfeletti valósággal szembeni elutasítás, később pedig a marxista ideológia doktriner egyházellenessége. Továbbá a katolikus teológia és az egyházi tanítóhivatal számos erkölcsi állásfoglalást is tett és tesz, amelyek a keresztény hit és istenkapcsolat szükségszerű következményei. Az egyház által megfogalmazott erkölcsi követelmények sokszor érdekellentéttel, és így akár az egyház pusztá létének nyílt vagy burkolt elutasításával járnak a múltban és a jelenben egyaránt.

XII. Piusz pápa az 1950-ben megjelent *Humani generis kezdetű enciklikájában*, leszögezi, hogy az evolúciókutatás és az emberre, illetve az ember hivatására vonatkozó egyházi tanítás között nincs ellentét, hiszen mindkettő a teremtő Isten által létrehozott ugyanazon valóságra vonatkozik. Néhány keresztény alapigazság megfogalmazását azonban a pápa fontosnak tartotta. Ilyen az emberi lélek Isten általi közvetlen teremtése és halhatatlansága, az ember test és lélek egységeként történő léte, és a Szentháromság életében történő részvételre történő meghívása, amely a szeretet alapja, forrása és végső célja.

II. János Pál pápa a Pápai Tudományos Akadémia (Pontifical Academy of Sciences) tagjai számára 1992. október 31-én tartott beszédében a Galilei-eset kapcsán megfogalmazta, hogy a Szentírás hiteles magyarázatához elengedhetetlen a szigorú hermeneutika, vagyis annak tisztázása, hogy a Szentírás hitbeli, teológiai és nem természettudományos mondanivalót közvetít az ember számára. Így bátran úgy is fogalmazhatunk, hogy a hatnapos teremtéstörténet és a komoly, ideológiamentes evolúciókutatás szembeállítása vagy alapvető tájékozatlanságra vagy pedig a zsidó-keresztény kultúrkörrel szembeni rosszindulatra vall. A már említett *Humani generis* enciklika komoly tudományos feltételezésként értékelte az evolúciókutatást. II. János Pál, közel ötven évvel később a Pápai Tudományos Akadémia tagjainak 1996. október 24-én tartott beszédében leszögezi, hogy ma már nem tekinthető az evolúciókutatás pusztá feltételezésnek, hiszen sokkal több annál. A pápa elutasítja az ideológiai alapon álló redukcionista materialista és spiritualista megközelítéseket. Az egyházi tanítóhivatal azért érdeklődik az evolúciókutatás iránt, mert ez a tudomány az ember származásával is foglalkozik, aki a kinyilatkoztatás szerint Isten képére és hasonlatosságára lett megteremtve (vö. Ter 1,26-28). A II. Vatikáni Zsinat *Gaudium et spes* kezdetű konstitúciójának 24. pontja szerint az ember az egyetlen olyan teremtmény a Földön, akit Isten önmagáért akart. Az ember tehát nem tehető pusztá eszközzé, nem rendelhető alá sem biológiai értelemben vett faja, sem pedig a társadalom érdekeinek. Az ember személy, aki értelemmel és szabad akarattal rendelkezik, és így arra kapott meghívást, hogy kapcsolatba lépjen Istennel és a többi emberrel. Az ember hivatásának teljes mélysége csak Krisztusban érthető meg, aki teljes értelemben Isten és ember.

A katolikus teológia és tanítóhivatal természetesen elfogadja az emberi test anyagi származását, így a biológiai evolúciót is, az ember lelke és így személyes léte azonban Istentől származik. Az ember és a főemlősök között meglévő számos hasonlóság mellett ontológiai, vagyis lételméleti különbség van közöttük, amely erkölcsi következményekkel is jár. Az ember és az állatvilág közötti ontológiai különbség, diszkontinuitás nem áll szemben a biológiai felépítésben és származásban meglévő folytonossággal.

Komáromi J.: Tudósok

Végül a hit és a természettudományok kölcsönösen gazdagíthatják egymást, tiszteletben tartva eltérő episztemológiai, azaz tudománytani státusukat. A természettudományok a hogyanra, a teológia a miértre, vagyis a lét eredetére, értelmére és céljára kérdez rá a kinyilatkoztatás és az emberi értelem fényében.

Nem véletlen, hogy XVI. Benedek pápa egykori diákjainak éves találkozásán (*Schülerkreis*) 2006 szeptemberében az evolúciókutatás kérdését dolgozták fel (vö. S. O. HORN — S. WIEDWNHOFER (szerk.), *Schöpfung und Evolution. Eine Tagung mit Papst Benedikt XVI in Castel Gandolfo. Mit einem Vorwort von Christoph Kardinal Schönborn*, Sankt Ulrich Verlag, Augsburg, 2007].
Dr. Harsányi Pál Ottó OFM - erkölcssteológus

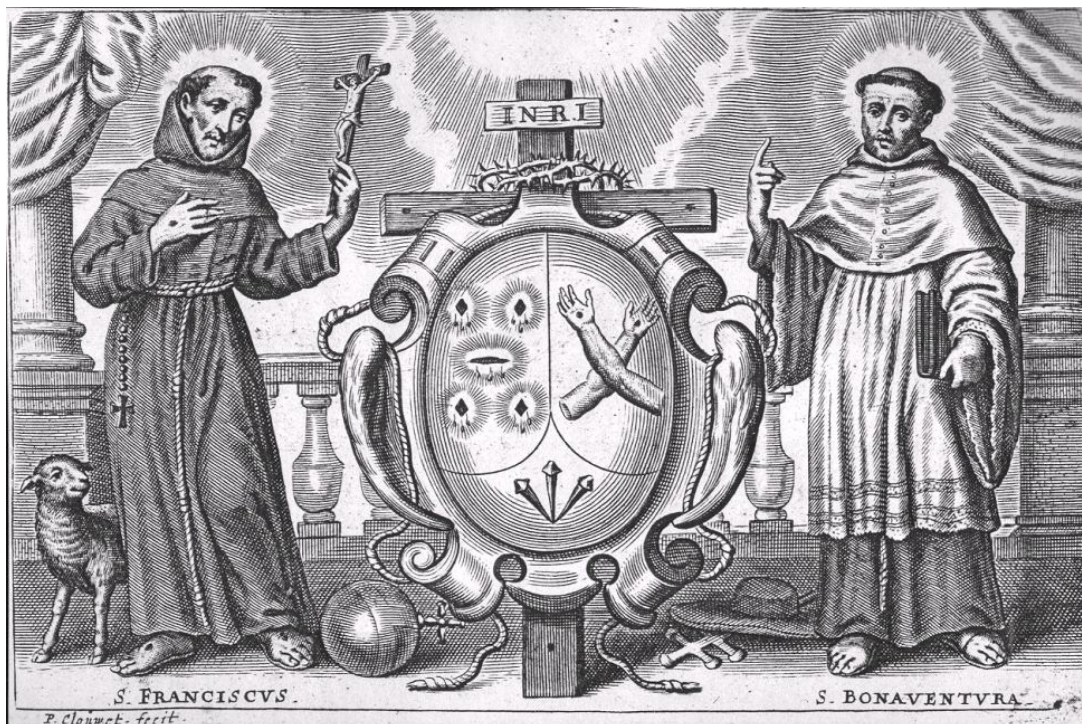
Ferenc, a teológiai ikon

Ferences környezetben a szegénység elsősorban egy személy, Szent Ferenc. Benne ölt testet s válik úgymond evangéliumi ontológiává. Keresztény az, aki szegény. Ferenc kilóg a születő ipari és kereskedelmi civilizáció keretéből. Agresszivitás nélkül ugyan, de hallani sem akar a pénz világról, még akkor sem, ha a pénzhez nem tapad romlottság. Ferenc a semmiből élt, erre tanított, s kegyetlen élettapasztalata nyomán ezt erősítette meg végrendeletében. Szent Ferencben az jut szóhoz és testesül meg, hogy „nincs maradandó földi otthonunk”, s mégannyira sincs a ma kezdődő világban, amely az előzőhöz képest új normák szerint szerveződik. Ezt mondja ki Ferenc, miközben nemcsak a remeteség sivatagában, hanem e világ útjain, sőt a városokban is olyan életmódot folytat, amelynek semmi köze ahhoz, ami egyre inkább megszabja az emberek életét. Márpedig tanúskodását a szegénység mellett – élete végén, a La Verna hegyen átélte, egyszerre megfeszített és misztikus tapasztalatában – maga Krisztus erősíti és mondhatni, szenteli meg. Többről van tehát szó, mint csupán az evangélium melletti döntés egyik lehetőségéről, bár a szegénység a kérdés, La Verna hegyén kiderül, hogy valójában Krisztusról van szó. Krisztus személye tehát, ahogy ma mondanánk, „megkerülhetetlen” értelmezési kulcsnak bizonyul mindenfajta teológia, erkölcsi praxis és spirituális tapasztalat számára: egyaránt szemlélhető megváltó megtestesülése, örök eredete és kiemelt bibliai megnyilvánulásai felől. S válasszuk bármely nézőpontot, a teológia vagy misztikus és keresztre feszített teológia lesz, vagy semmilyen, ezek a vonásai szolgáltatják a tájékozódás kritériumait az új szellemi és társadalmi konjunktúrában. Meggyőződhetünk róla, ha szemügyre vesszük e teológia idő- és történelemszemléletét, de akár keresztény társadalom vagy emberképét is.

Komáromi J.: La Verna hegyen Szent Ferenc

Mielőtt továbblépnénk, ki kell térnünk arra a drámai paradoxonra, amely Szent Ferenc tapasztalatának még a leginkább vitathatatlan mozzanatában is felismerhető a szegénység megvalósíthatatlan, ha a ferenci feltétlenséggel próbálják megélni. Az emberek még nem tartanak az idők végén, s ami egy vályogkunyhóban összegyülekező maroknyi tanítványnak elég, már nem az, ha a testvérek száma tömegnyire nő, már azért sem, mert a testvérek, egyébként Ferenchez hasonlóan, koruk gyermekei, azaz korántsem közömbös számukra a születő kultúra.

Szent Ferenc és Szent Bonaventura

Közösségük új, nem pedig több évszázadra visszatekintő szerzetesrend. Nem rendezkedhetik be másra, mint az új világra, s ez sajátos módon mutatkozik majd meg egy olyan kérdés kapcsán, amely az adott korban nagyon is modernnek számít, ami a leendő könyvekkel elsősorban a liturgikus könyvekkel, de ugyanígy a tankönyvekkel is? A ferences mozgalom rendkívüli nehézségeinek gyökerét már a Poverello, a Szegényke életében itt kell keresnünk, miféle vagyon, milyen anyagi vagy szellemi javak egyeztethetők össze a – krisztológiai lényegű – feltétlen szegénység szorgalmazásával? A kérdés megválaszolásában eleve két – nem irányzat, hiszen az lehetetlen, hanem fokozat különböztethető meg. Az egyiket, amely mérsékeltebb, Szent Bonaventura képviseli, a másikat, amely nem ismer megalkuvást, a „spirituálisok”, s mindkettő a teológiában is megjelenik.

Ghislain Lafont: A katolikus egyház teológiatörténete – 182. – 184. o. – Atlantisz 1998.

Hugo Ohntrup: HOMEOPÁTIA ÉS KERESZTÉNY HIT – ÖSSZEEGYEZTETHETŐ?

(Új Ember Kiadó, Budapest, 2011.)

Egy érdekesség az Új Ember Facebook oldaláról: Zatykó László ferences testvér könyvajánlója

„Fontos ez a könyv, mert keresztény részről, orvosok és betegek között is sok a zavar a tekintetben, hogy élhetnek-e ezzel a gyógymóddal. Az orvosi-szakmai kérdés, hogy hatékony-e a homeopátia, összekeveredik a hitbeli kérdéssel.”

Engem ez utóbbiban eligazít ez a könyv, vagyis tisztázza, hogy a homeopátia nem él semmiféle ezoterikus-mágikus praktikával. Fontos ez a tisztázás.

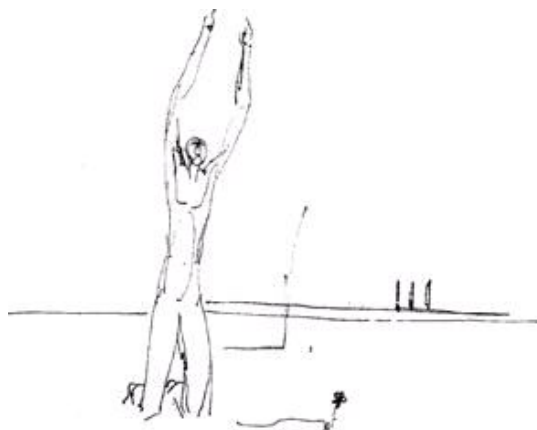
Az egyik rádióban előadás hangzott el arról, hogy aki homeopátiás szert vesz be, az egyenesen a sátánt kapkodja magába. Történetesen hallgatta ezt az adást egy újszülött kislány édesapja, akít elkésérített ez a kijelentés, és engem kérdezett tanácsalanságában. Feleségének nem indult el a tejképződése, és homeopátiás orvoshoz fordultak, a hagyományos orvoslás ugyanis nem tudott segíteni. A homeopátiás szer segített a bajon, és kislánya vidáman szürcsölte édesanyja bőven érkező tejecskéjét. Az édesapa aggódva, de inkább dühvel kérdezte tőlem, hogy akkor most az ő Borbálája édesanyja tejével a sátánt issza-e?

Elmondtam ezt a történetet az említett rádió stábjának, és igen becsületes, tisztességes és szenvedélyes vita alakult ki közöttünk. Akkor még nem tudtam ajánlani nekik ezt a könyvecskét, mert nem ismertem, holott segített volna az eligazodásban.

Ez a könyv nem kényszerít ilyen vagy olyan állásfoglalásra, de segít helyesen mérlegelni. Ne mondjuk súlytalannak a tollpihét csak azért, mert meg se rebben súlya alatt a mázsamerleg nyelve. Ne minősítsem elhamarkodottan mágikus handabandának a kínai írásjeleket, csak azért, mert nem értek kínaiul.

Ha egy homeopátiás szer hatásosságának az a feltétele, hogy ne egy bögre kávé után vegyem be, leöblítve néhány féldecivel, miközben a mobiltelefonnal babrálok, akkor bedrogozva, félrészegen, mobiltelefonnal a kezemben ne tegyek tévedhetetlen kinyilatkoztatást, hogy nézzétek, sokszoros adagot bevettem, és mégsem hat, tehát hatástalan a szer. Népszerű, agyukra büszke csapat tagjai tették ezt a világhálón.

Amúgy magam olyan betegséggel küszködtem, mellyel a hagyományos orvoslás nem tudott mit kezdeni, a homeopátiás gyógymód viszont napokon belül megoldotta a problémát. Ráadásul a szervezetem immúnis minden antibiotikus kezelésre, így nincs is választási lehetőségem, ha gyógyulni akarok. Mindezek miatt semmiféle lelkiismeret-furdalásom nincs, hacsak nem amiatt, hogy nem tudok segíteni azokon, akikben alaptalanul megvan ez a lelkiismeret-furdalás. Lelkemen is könnyítek, hogy ajánlom ezt a könyvet.

Komáromi János

Soren Kierkegaard

Példaképünk: Krisztus

Uram, Te egyszer itt jártál a Földön
s hátrahagytad lábnyomodat,
hogy legyen mit követnünk.
Te, aki a mennyből letekintesz minden vándorra,
erősítsd a fáradtat, bátorítsd a csüggedőt,
térítsd vissza az eltévedtet, vigasztald a küzdőt.
Te, aki az idők végén ismét eljössz,
hogy megítélj mindenkit,
Urunk és Megváltónk,
hadd álljon példaképed tisztán és világosan
lelki szemeink előtt,
hogy szétoszlassa a ködöt!
Segíts nekünk, hogy Téged követve
érkezzünk meg üdvösségedbe
és otthont találjunk Tenálad!

Szt. Edith Stein:

„Az Én létezésem, ahogyan Én találtam rá — benne magamat is megtalálom, valójában semmi, mert nem magamtól vagyok; — magamtól semmi sem vagyok. Minden pillanatban szembesülök a semmiséggel, és egyik pillanatról a másikra újból ajándékba kell kapnom a létet. És ez a nem létező lét mégis lét, mert általa minden pillanatban megérintem a lét Teljességét.”

„Tudom, hogy én, minden mulandóság ellenére is, vagyok és ebben a létben pillanatról-pillanatra fenn is maradok, mivel múló létem maradandót foglal magában. Tudom, hogy valaki fenntart és ez nyugalmat, biztonságot ad. Ez nem a férfi magabiztossága, hanem a gyermek édes-boldog biztonsága, akit védő karok ölelnek át és hordoznak ... Vajon , ,okos" lenne ez a gyermek, ha állandóan attól félne, hogy az anyja elejtheti? ... Ha Isten olyannak nyilatkoztatta ki magát, mint Létező, Teremtő és Fenntartó; és ha a Megváltó azt mondja: „Aki hisz a Fiúban, elnyeri az örök életet”, — nos, akkor ez világos, tiszta válasz saját létem rejtélyének kérdésére. És, ha a próféta szájából azt üzeni nekem az Úr, hogy apámnál és anyámnál is hűségesebb hozzám, igen azt, hogy Ő maga a Szeretet, akkor belátom, hogy az én bizalmam „okos” dolog és az engem védő karok között milyen ostobaság lenne bármiféle semmibe-zuhanástól való félelem, hacsak én magam nem szakítom ki magam a védő karok közül.”

Komáromi János

H Í R E K :

A pápa a ferences generálist kinevezte az Istennek Szentelt Élet Intézményei és az Apostoli Élet Társaságai Kongregációjának titkárává

Április 6-án, szombaton Ferenc pápa P. José Rodríguez Carballo ferences legfőbb előljárót nevezte ki a fontos dikasztérium titkárává, egyben a főpásztort érseki rangra emelte. Az 59 éves spanyol érsek Santiago de Compostela-ban lépett be a ferences küsszemináriumba, majd néhány évig Jeruzsálemben folytatta tanulmányait a ferences Kusztodia tagjaként. 1977-ben szentelték pappá Názáretben.

Visszatérve Spanyolországba számos fontos tisztséget töltött be, többek között Santiago de Compostela Szent Ferenc kolostorának rektora volt. 1993-97 között az európai ferences provinciálisok uniójának elnökeként tevékenykedett, majd 2003. június 5-én választották meg Assisi Szent Ferenc 119. utódává a ferences rend élére. 2009-ben újabb hat évre megerősítették tisztségében. 2012 végén megválasztották a Legfőbb Szerzetesi Előljárók Uniójának elnökévé.

A Népek Evangelizálása Kongregáció tagja, részt vett a püspöki szinóduson 2005-ben, 2008-ban és 2012-ben, valamint a 2010-es szinóduson, amely a Közel-Kelettel foglalkozott. Részt vett továbbá 2007-ben Aparecida-ban a Latin-Amerikai Püspöki Konferenciák V. Általános Közgyűlésén. Számos könyvet és cikket írt az Istennek szentelt élet és a pasztorálteológia témájában. A spanyolon kívül beszél angolul, franciául, olaszul, portugálul, továbbá jártas a latin, az ógörög és a bibliai héber nyelvekben.

Vatikáni rádió 2013. április 6.

Idő közben Horváth Éva miniszter testvérünktől megkaptuk a hírt: „Megvan az új OFM miniszter generális : Fr. Michael Anthony Perry, aki Indianapolisban született (USA), 1954-ben.”

... majd nem sokkal ezután Paczolay Balázs testvérünk a következő üzenetet küldte: „Miután Ferenc pápa április 6-án kinevezte a ferencesek generális miniszterét, José Rodríguez Carballo atyát a szerzetesi élet kérdéseivel foglalkozó szentszéki kongregáció titkárává, a 15 ezer tagot számláló rend élére május 22-én új vezetőt választottak. Hordozzuk Őt imában”

... és jelezte, hogy a jó hír a magyar Ferencesek honlapján megjelent magyarul is, íme:

„Megválasztották a ferencesek legfőbb előljáróját

Miután Ferenc pápa április 6-án kinevezte a ferencesek generális miniszterét, José Rodríguez Carballo atyát a megszentelt élet kérdéseivel foglalkozó szentszéki kongregáció titkárává, a 15 ezer tagot számláló rend élére május 22-én új vezetőt választottak.

Az új minisztergenerális Michael Anthony Perry atya, aki mostanáig generális helyettes volt a rendi vezetésben. Az amerikai szerzetes, aki a hatéves választási ciklusból hátra levő két évben áll a rend élén, 1954-ben Indianapolisban született. Korábban a Jézus Szívéről nevezett amerikai provincia tagjaként a novíciusok és a növendékek képzésével foglalkozott, a rendtartomány provinciális volt, illetve tíz évig missziós és segélyezési munkát végzett a Kongói Demokratikus Köztársaságban. Vallási antropológiából, filozófiatörténetből van tudományos fokozata. Ő Szent Ferenc 120. utóda a kisebb testvérek rendjének élén.”

Adjunk hálát Istennek és imádkozzunk minisztergenerálisáért! Kérjük a Teremtő áldását rá és ferences családunkra!

L É L E K É P Í T É S :

Grész Gábor: „egy tanú az emmausi úton” c. elmélkedéssorozatból:

Miért köt annyi érzelem Húsvéthoz?

17 éves Ráhel lányunk egy iskolai feladatot kapott, hogy az abortusz kapcsán meséljen el egy történetet. Arra használta ezt a lehetőséget, hogy egy nagyon személyes dolgot osszon meg az osztálytársaival. Ezt a történetet olvasta fel:

“A kórházi ultrahang-vizsgáló bejáratánál lévő gép már másodszorra írja ki: 2574. Ez az övé. Személyi számának utolsó négy számjegye. Miért hívják vissza? Belép a szobába, vizsgálják. A hölgy homlokát ráncolva ránközelít valamire. Ő csak homályosan lát fekete-fehér pontokat a gép képernyőjén.

- *Jöjjön vissza fél óra múlva, addigra itt lesz a főorvos úr, ő is megnézi.*

- *Egy 13 milliméter nagyságú ciszta van a magzat fejében – hangzik az ítélet a főorvos szájából. – Hogy ez mit jelent? Egyelőre semmit sem tudunk mondani, de a maga érdeke, hogy egészséges gyermeket szüljön!*

Érzi, nem bír most buszra szállni, közömbös arcokba nézni. A kórház előtt várakozó taxik egyikébe száll be és szorítja a kocsiajtón lévő könyökölőt. Könnyei tódulnának megállíthatatlanul. Hazaérve felhívja a férjét, és akadozva mondja a híreket. A férj rohan haza. Négy napjuk van a genetikai ultrahang-vizsgálatig.

Másnap Nagypéntek, aztán Húsvét, az egyik kedvenc ünnepük. Kimennek a csarnokba a húsvéti sonkáért. A szokásos diós kalácsot is megsüti, de könnyei időnként belepotyognak a kalács tésztajába. A baba eközben hatalmasakat rúg a hasában. Vigasztalni próbálja? Mi lesz velük? A baba meg fog születni, akármilyen lesz. De vajon milyen lesz? Nem sok jóval biztatják őket a genetikán. Elképzelhető, hogy a baba Down-kóros vagy valami súlyos fogyatékossga van. A terhesség 20. hetében felajánlják, a babát elveszik, ha a házaspár úgy gondolja. Nem gondolják úgy. Barátok, ismerősök, rokonok, mindenki ezért a babáért imádkozik. Hogy történjen meg a csoda. Mert az orvosok szerint még ez is megtörténhet, bár kicsi rá az esély. És megadatott nekik! A kéthetente végzett genetikai ultrahang-vizsgálaton a ciszta méretének csökkenését regisztrálják.

Először 9, aztán 7, aztán 4, aztán már csupán 2 mm nagyságú. Az egyik vizsgálaton közlik, hogy a ciszta teljesen felszívódott. **DE!** De látnak valami mást. Agykamra-tágulatot, amely a baba agyának 1/3-át kitölti. – Hogy ez mit jelenthet? Nem tudják, de valamilyen fogyatékossga számíthatnak. A megnyert csata után ismét ott állnak a startvonalnál. Ismét az abortuszt ajánlják nekik. Az egyik orvos kiabál velük: *Egy nyomorékot szülnek a társadalomnak!* Most már alá

Komáromi J.: Anyaméhben

kell írniuk, hogy minden körülmények között megtartják a babát. Az utolsó hónap következik. Úgy tesznek, mint a többi fiatal pár, akik az első gyerek születését várják. Kiságyat vesznek, babakocsit, hordozható autósülést, kombidresszt és pelenkát. Gépiesen élik a mindennapokat. Dolgoznak, esznek, időnként alszanak. Minden addig fontosnak hitt kérdés, vágy másodlagossá válik. A baba a 41. hét végén sem gondolja, hogy világra kéne jönnie, köszöni szépen, jól van odabent. Hajnalban burkot repesztenek. – *Ha délig nem indul be a szülés kisserkesztjük magából a gyereket!* – mondja határozottan a szakállas szülésorvos. A baba nem ijedt meg a kilakoltatástól, tehát jön a kisserkesztés. A házaspár néhány szót tud váltani, az apa egy kis fülkében áll beöltözve. Az anyát már szúrják, készítik elő a műtétre. – *Szikét!* Húzzák, vonják, vágják a hasát. Kábultan, messziről hallja az orvos hangját: *Kiemelés!* Egy pillanat múlva minden eldől. Kilenchónapnyi aggodás egyetlen pillanatba sűrítve. – *Egy egészséges kislány!* – kiáltja az orvos.

“Én vagyok ez az egészséges kislány!” –folytatta Ráhel a történetét. Mindenki számára nyilvánvalóvá vált, hogy ha a szülei elvetették volna, akkor ma nem lehetne az osztálytársuk és barátjuk.

Ráhel osztálytársai csendben figyeltek, sokuk szemében könnyek gyűltek, amint elmesélte saját történetét. Nem sokkal később egy sms-t kaptunk tőle: *“Köszönöm, hogy akartatok!!! Isten csodálatos ajándéka, hogy ilyen szüleim lehetnek!”* Csak csodáljuk, hogy Isten mit végzett az elmúlt 18 évben azóta a szomorú Húsvét óta!

Húsvét a leggyönyörűbb és egyben a leginkább érzelmet felkavaró ünnep a számunkra. 18 évvel ezelőtt egy nehéz hírral ünnepeltünk. 18 évvel később Isten ezt a nehéz hírt arra használta, hogy megérintse diákok szívét és az emberi élet Tőle való méltóságát és értékét hirdesse. Ezek a diákok ismerik Ráhelt, tudják, hogy Istent követi. Lányunk története az abortusz horrorját egy nagyon személyes szintre hozta a számunkra.

Húsvétra készülünk. De a halálnak meg kell történnie, mielőtt a feltámadás bekövetkezhetne! A szenvedés és fájdalom igazságával való szembesülés a kegyelmet és a megváltást jelentéssel tölti meg. A Megváltónk fájdalmas halála ad a feltámadott életnek összehasonlíthatatlan értéket.

A Húsvét a feltámadásról szól, de csak azok számára, akik már meghaltak önmaguk számára.

(A történet eredeti változatát feleségem, Grész Edina írta meg a Nők Lapja c. magazinban 11 évvel ezelőtt.).

A Ferences Világi Rend Képzési levele.
Megjelenik kéthavonta.
“Ingyen kaptátok, ingyen adjátok.”
Kiadja a FVR Országos Tanácsa belső használatra.
1024 Budapest, Rómer Flóris u. 4.
Összeállította: Komáromi János fvr.